

L. MOVA. Psychological and pedagogical conditions of creative self-realization of music specialists in the process of professional training.

The article states that the educational process should provide content that will maximally contribute to the awareness and realization of the tasks of professional development of future musicians, without which creative self-realization cannot take place. Today, the balance between structured learning and the use of improvisational techniques during the educational process is relevant. It is important to remember that reproductive tasks should gradually change to creative and creative-research ones.

The scientific views of scientists on the psychological and pedagogical conditions of creative self-realization of musical art specialists, as well as the problems of the theoretical and methodological foundations of training future teachers for self-realization in professional activities, are considered.

It is noted that the creative self-realization of the future professional musician in the interpretation process covers the path of the internal individual goal - from the first thought about the artistic idea of the work to its realization. The source of creative self-realization is the spiritual potential of the musician's personality, which reflects the actualization of spiritual forces in this process.

The use of jazz improvisation during the professional training of students of higher art education institutions expands their opportunities and contributes to the development of the spiritual potential of a musician-pedagogue and musician-instrumentalist, the formation of professional competences and the improvement of performing skills and abilities.

It has been proven that for the formation of students' ability to self-regulate, it is important to encourage them to clearly define the purpose of the activity and the result, to find optimal ways to achieve the defined goal of the activity, which is a determinant of student self-regulation. Self-regulation is considered a process characterized by a specific degree of internal tension. Awareness of the ability to manage one's own emotional state turns into relevant skills that directly affect one's own activities.

Keywords: musical art, creative self-realization, professional training.

DOI: <https://doi.org/10.31392/NZ-udu-156.2023.10>

УДК 37.01:330

Падалка О. С., Польська І. І.

**ІННОВАЦІЙНА МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ ЕКОНОМІЧНОЇ ОСВІТИ:
ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ**

У статті розглянуто специфіку розвитку економічної освіти, яка нині має вирішальне значення для формування інтелектуального потенціалу, необхідного для вдосконалення всіх сфер життя.

Зазначено, що заклади вищої освіти відіграють важливу роль у реалізації стратегії економічного зростання, що, зі свого боку, залежить від здобутих знань фахівців, які беруть активну участь у формуванні демократичного суспільства. Вказано, що заклади вищої освіти мають сприяти зміцненню держави, стимулюючи розвиток активної суспільної діяльності, а також впровадженню відповідних інновацій. Інноваційна освіта передбачає розвиток здатності людини аналізувати найважливіші питання і проблеми, розглядаючи наявні факти в певному контексті.

У наш час інновації перетворюються на новий бренд сучасності внаслідок певних

соціально-економічних, культурних трансформацій. Їх не існувало від початку століть і не завжди були притаманні людському способу існування.

Проаналізовано наукові погляди вчених на розвиток економічної освіти з погляду історичного контексту і сучасності. Класична економічна школа під впливом діалектики Г. Гегеля інтерпретує нововведення як явище, що нерівномірно розвивається під час суспільних криз.

Досліджено, що в першій половині XIX ст. інновації охоплюють гуманітарні галузі та творчість. В економічній науці інновації починають фігурувати у період детального аналізу не лише духовно-культурної сфери, а й виробництва, внутрішніх закономірностей економічної системи, пошуку об'єктивних законів її функціонування і розвитку. На сьогодні інновації відіграють роль рушійної сили економічного прогресу і розвитку всіх сфер життя загалом.

Автором розглянуто поняття інновації як процес доведення наукової ідеї або технічного винаходу до стадії практичного використання, який є фінансово вигідним. Водночас техніко-економічні та інші зміни в соціальному середовищі також вважаються інноваціями, що призводять до розвитку суспільства.

Ключові слова: інновації, економічна освіта, економічний розвиток.

Інноваційна діяльність в освітній сфері є принципово важливою відповіддю на нові сучасні виклики, як соціальний інститут, орієнтований на майбутнє, сучасна освіта повинна бути інноваційною за визначенням. Імплементация освітніх інновацій є запорукою конкурентоспроможності національних проектів у майбутньому.

Освіта має вирішальне значення для формування інтелектуального потенціалу, здобуття знання, необхідного для удосконалення усіх сфер життя. Однак, найбільш важливу роль для стійкого економічного і соціального зростання, підвищення життєвого рівня населення відіграє *інноваційне знання*.

Сьогодні знання перетворились на найбільш важливий фактор економічного розвитку. Закладам вищої освіти належить найважливіша роль у реалізації стратегії економічного зростання на основі знань і у формуванні демократичного та соціально-розвиненого суспільства.

Для того, щоб успішно виконувати свої функції, заклади вищої освіти повинні бути здатні ефективно реагувати на зміну потреб в освіті та професійній підготовці, адаптуватися в нових умовах освіти, яка швидко змінюється, а також засвоювати більш гнучкі форми своєї організації способів функціонування.

Поряд з реорганізацією діяльності закладів вищої освіти і використання нових технологій не менш важливо прививати студентам основні цінності необхідні для того, щоб жити в умовах суперечностей і викликів демократичного суспільства.

Змістовна освіта XXI століття повинна стимулювати розвиток усіх аспектів людського інтелектуального потенціалу. Вона повинна не просто робити акцент на доступі до світової бази знань у сфері освіти і науки, а й сприяти збереженню національних культур і цінностей.

Інноваційна освіта передбачає також розвиток здатності людини аналізувати найважливіші питання і проблеми, вміщуючи факти в більш широкий контекст, оцінюючи моральне значення дій і вибору, ефективно передавати знання і ставити питання. Завдяки переданню демократичних

цінностей і культурних норм заклад вищої освіти є опорою для формування і зміцнення соціального капіталу.

Заклади вищої освіти можуть і повинні сприяти зміцненню суспільства, стимулювати суспільну діяльність, сприяти розвитку різних форм навчання і втіленню інновацій.

Як відомо, минуле допомагає зрозуміти майбутнє, а майбутнє сучасності визначається *інноваціями* як основною рушійною силою суспільного розвитку. Як на початку XX століття людство вірило в прогрес, так сьогодні воно вірить в інновації. Але так було не завжди.

Інновація перетворюється на новий бренд сучасності внаслідок певних соціально-економічних, культурних трансформацій. Вони не існували від початку століть і не завжди були притаманні людському способу існування. Причини їх виникнення та наслідки їх впливу на місце людини у світі і будуть предметом аналізу цієї статті.

Проблема інновацій за своєю сутністю не є відкриттям мислителів XX століття. Сам по собі розвиток людства, суспільства завжди є переходом від старого до нового. Вже в літературних джерелах цивілізації Стародавнього Сходу спостерігається увага до нового та унікального. Давньогрецька філософія є толерантною до творців і новаторів. У ній відображається дуалізм буття в сприйнятті його античним світоглядом. З одного боку, воно вважалось вічним, незмінним і нескінченним (*Платон, Демокрит*), а з іншого – буття є кінцевим, мінливим і скороминучим (*Геракліт*). Проте свідомо щось змінювати не доцільно, оскільки будь-яка діяльність, зокрема творчо-інноваційна, суттєво поступається споглядальному пізнанню світу.

Очевидно, гносеологічне кредо *Сократа* «Я знаю, що я нічого не знаю» своєю незвичністю підкреслювало можливості і переваги особистісного самовизначення. Ця позиція окреслила освітньо-пізнавальну парадигму, що з того часу надовго увійшла в теорію і практику процесу освоєння дійсності. Зокрема, вона зумовлює плюралізм шкіл і напрямків, кожний з яких визначав новий підхід до пізнання світу, суспільства, людини.

В економічну науку проблематику нововведень, вже відмежовану від теми творчості та частково позбавлену філософсько-релігійної підтримки, вводять в епоху Нового часу меркантилісти.

Узагальнюючи ідеї та досвід новонародженого капіталізму, ґрунтуючись переважно на відображенні його зовнішніх, поверхових форм і концентруючись на варіантах примноження національних багатств, вони під цим кутом зору розглядають і роль державних політичних новацій. Новизна державної політики полягала у підтримці приватних осіб, щоб вони діяли в ролі капіталістичних підприємців. Держава штовхала їх «силою і переконанням» в обійми капіталізму. Це приводило до зламу меркантиліської цехової системи і «введення промислової свободи» в новому господарському праві.

Зовнішніми спонукальними мотивами дослідження інноваційної складової у підприємницькій діяльності стали процеси ринкової трансформації економіки,

реформування власності, поява нових організаційно-правових форм господарської діяльності.

Основними теоретичними проблемами дослідження в початковий період були питання визначення підприємницької діяльності представниками різних наукових течій на різних етапах еволюції ринкової системи господарювання.

Залежно від методології дослідження сутність інноваційної складової розкривається в роботах цього напрямку в суб'єктно-об'єктивному вираженні через розкриття нових функцій, нової видової структури і в кінцевому підсумку – через вплив шляхів ринкового реформування економіки та становлення нового соціально значущого підприємницького сектору економіки.

Класики економічної теорії *А. Сміт*, *Д. Рікардо* вважали що послаблення нових економічних відносин змушує аналізувати розвиток економіки як кругообіг. У праці «Дослідження про природу та причини багатства народів» *А. Сміт* (1723-1790) дає характеристику підприємця як власника капіталу, який заради реалізації нової комерційної ідеї та отримання прибутку йде на ризик. Підприємець сам планує, організовує виробництво, реалізує вигоди, пов'язані з поділом праці, розпоряджається результатами виробничої діяльності. Його поведінка регулюється центральним механізмом ринкової економіки – *конкуренцією*.

В першій половині XIX ст. інновації асоціюються переважно з гуманітарною сферою і творчими суб'єктивними факторами. По-справжньому починають приділяти увагу інноваціям (зокрема, в економічній науці) у період, коли відбувається перенесення аналізу з духовно-культурної сфери у сферу виробництва, поглиблення дослідження внутрішніх закономірностей економічної системи, пошуку об'єктивних законів її функціонування і розвитку, що дозволяло визначити нововведення як головну рушійну силу економічного прогресу і закласти теоретико-методологічні засади дослідження інноваційних процесів.

Класична економічна школа під впливом *діалектики Г. Гегеля* інтерпретує нововведення як явище, що розвивається стрибками під час криз і депресій, одночасно подається і розширена версія наслідків масових нововведень, які залучаються до розгляду законів і закономірностей розвитку суспільства. Саме з масовими технологічними удосконаленнями, що зумовлюють низку взаємопов'язаних змін у продуктивних силах, *К. Маркс* пов'язує подальші зміни в організаційно-економічних виробничих відносинах та їх перехід на вищу стадію (формацію).

Але справжнє усвідомлення значення і ролі поняття «*інновації*» починається на зламі XIX-XX ст., коли дослідники кардинально змінили уявлення про підприємця, зрозумівши значення креативних та новаторських засад його діяльності для економічного зростання, нововведення розглядаються як головні чинники порушення рівноваги, пошуки якої з огляду на принципи ефективності й оптимальності становлять основний зміст відповідних наукових досліджень.

Засновник некласичної кембриджської економічної школи *А. Маршалл*

(1842-1924) першим додав до трьох класичних факторів виробництва – землі, праці і капіталу четвертий – *організаційну, підприємницьку здатність*. Особливо підкреслювалась активна роль самого підприємця, інноваційне спрямування його діяльності, котра зумовлює застосування нових машин та технологічних процесів. У цьому контексті на особливу увагу заслуговує думка *А. Маршалла* про те, що здібності людини, котрі є засобами виробництва, так само важливі, як і будь-який інший вид капіталу.

Рушійною силою інноваційного розвитку суспільства мислитель вважав *економічну свободу та конкуренцію*. Він звертав увагу на те, що «... самостійність і звичка кожного самому обирати свій шлях, віра у власні сили; обачливість і разом з тим швидкість у виборі рішень та суджень; звичка передбачати майбутнє і визначати курс подій з урахуванням далеких цілей» є факторами, які спонукають людей як до конкуренції, так і до інновації. Водночас, на думку *А. Маршалла*, на відміну від терміну «конкуренція» вислів «економічна свобода» є більш вдалим, оскільки він «не пов'язаний з моральними рисами, добрими чи поганими, а відображає той незаперечний факт, що торгівлі та промисловості нашого часу характерні більша самостійність, більша передбачливість, більш твердий і вільний вибір рішень».

Подібна розширена сутність інновації характерна і для видатного американського економіста *Дж. Кларка* (1847-1933). У праці «Розподіл багатства» він наголошує на такій функції підприємця, як координування факторів виробництва. Координація пов'язана зі *зміною* форм та способів господарської діяльності, вивченням змін, які стосуються власне способу виробництва і діють на саму структуру суспільства.

Логічним продовженням цих ідей стала *концепція інноваційно-підприємницької діяльності Й. Шумпетера* (1883-1950). Його погляди на процес упровадження новинок викладено в опублікованій у 1911 р. праці під назвою «Теорія економічного розвитку», котра згодом набула статусу класичної. У ній він розглядає технічну інновацію як *економічний засіб*, застосований підприємцем з метою підвищити свій прибуток. З цієї роботи вченого починається класична *теорія інновацій*, яка започаткувала ряд напрямів досліджень щодо вивчення цієї проблеми і мала багатьох наукових послідовників. Інновація розглядається як процес впровадження нових технологій, результатів наукових відкриттів та винаходів у соціально-економічну практику. Суть цього процесу нововведень полягає у створенні *нового*. Суть інновації – у застосуванні *нового*. Інновації, на його думку, спрямовані на підвищення продуктивності і, як правило, на *отримання додаткового доходу у результаті втілення і створення кращих за своїми якостями ідей, технологій, концепцій*.

До теоретиків класичного напрямку інноваційної теорії належать *Саймон Сміт Кузнець* (1901-1985) – відомий американський економіст, лауреат Нобелівської премії з економіки, виходець з України, що вчився в Харківському університеті. Протягом своєї наукової діяльності *С. Кузнець* кілька разів звертався до кондратьєвських циклів і вступав у полеміку з *Й. Шумпетером*.

У 1930 році у праці «Столітня динаміка у виробництві та цінах» С. Кузнець на підставі аналізу великої кількості показників п'яти країн встановив закономірності їх довгочасної динаміки і дійшов висновку, що будь-який з виробничих рядів відображає цикл домінуючої для кожного з них технічної інновації (або відкриття нових ринків, або природних ресурсів). С. Кузнець не погоджувався повністю з інноваційною теорією Й. Шумпетера, проте всупереч самому собі підтвердив власними дослідженнями наявність об'єктивних механізмів, з яких складається великий цикл.

Таким чином, С. Кузнець досить близько підходить до ідеї коливань в органічній структурі капіталу і необхідності його ефективності, яка залежить від інновацій. Слід зазначити, що на позиції теорії Й. Шумпетера перейшло багато визначних економістів, таких як П. А. Самуельсон, П. Ф. Друкер, К. Мендель та ін.

Дещо по іншому розглядає сутність інноваційної активності Ф. А. фон Гайск (1899-1992), який визначає її як пошук та вивчення нових економічних можливостей, характеристики поведінки, але не вид діяльності. Вищими цінностями, за Ф. Гайском, є: особиста свобода, адже вона дозволяє людині продуктивніше розпоряджатися своїми здібностями та знаннями, інформаційно-економічним потенціалом. Ринок через дію цінних механізмів, які є координатором процесів використання підприємницького потенціалу особи, інформує про шанси і ризики, стан попиту і пропозиції, можливості нових засобів, задоволення потреб споживачів.

Суттєве значення для введення в практику господарського життя нового має конкуренція, котра є своєрідним інформаційним механізмом.

На думку Р. Макконнелла та Стенлі Л. Брю, інновація – це здатність людини використовувати певне поєднання ресурсів для виробництва товару, приймати послідовні рішення, створювати нововведення та йти на ризик.

Згідно з підходом П. Ф. Друкера, головне завдання підприємця в економічному розвитку полягає в отриманні результатів, відмінних від попередніх, а не в поліпшенні того, що є. Тобто підприємця характеризує в основному намагання створити щось нове й відмінне від уже існуючого, що змінює та перетворює наявні в суспільстві ціннісні настанови. Він наголошує, що інноваційність – особливий інструмент підприємництва. Новаторство полягає в тому, щоб знайти в існуючих ресурсах нові якості з метою створення нових благ. Більше того, у процесі нововведення створюються нові ресурси.

Підбиваючи підсумки революції у галузі продуктивності праці, мислитель підкреслює, наскільки важливо зрозуміти, що саме застосування інноваційних знань до ресурсів діяльності зумовило бурхливе зростання продуктивності праці в останні сто років і забезпечило створення економіки розвинутих країн.

Економічна інновація, орієнтуючись на одержання додаткового прибутку, охоплює всі види діяльності разом із науковими дослідженнями (винаходами), розробками і реалізацією нововведень. Їх здійснюють у своїй сукупності такі фази інноваційного процесу: фундаментальні дослідження, прикладні, технічні розробки, розробки для нових систем організації виробництва й управління,

дослідно-експериментального виробництва, виробництва і збуту. Щоб усі ці фази були взаємопов'язані та становили єдиний неперервний процес (беручи до уваги практичну відсутність інноваційної сфери в національній економіці), необхідно створити відповідний господарський механізм, який міг би забезпечити перетворення інноваційної діяльності в реальний економічний процес.

Економічна інновація, орієнтована на прибуток, будучи основою технологічного процесу, є, власне, техніко-економічним циклом, у якому використання результатів сфери винаходів, наукових досліджень і розробок викликає безпосередньо також швидкі технічні, технологічні й економічні зміни. Вони мають зворотний вплив на діяльність цієї сфери і утворюють єдність двох процесів: створення нововведень в економіці, охоплюючи також пов'язані з конкретно новизною зміни і в соціальній сфері (організаційно-економічні, правові, управлінські, зміни в системі підготовки кадрів тощо).

Отже, інновація – це процес доведення наукової ідеї або технічного винаходу до стадії практичного використання, що приносить дохід, а також пов'язані з цим процесом техніко-економічні та інші зміни в соціальному середовищі. Часто самі результати цього процесу – підсумки наукових досліджень або винаходи, доведені до використання нового продукту чи процесу, також називають нововведенням.

Інноваційний підхід деконструє поширену думку, що наука, знання є сумою певних, відомих факторів. Ця впевненість призводить до розуміння наукових фактів як незаперечності тих або інших положень, окремих фактів. У результаті, наприклад, економічна теорія починає дробитися на окремі сфери і сектори, кожен з яких вивчає конкретну частину реальності. Але цінність науки, як і всіх наук загалом, полягає в можливості повідомити, що відбудеться, якщо первісні умови (період початку впливу інноваційних ідей) виявляться в певному плані іншими, ніж насправді.

Змінити ці умови і може інновація, якщо розуміти під нею не просто ідею, а ідею як *спосіб активної дії*. Наукова теорія повинна відповідати на питання, що трапиться, якщо деякі умови виявляться не такими, як у минулому. Завдання соціального розвитку не в дотриманні стабільності, не в кількісному накопиченні тих або інших «позитивних» показників, а в здатності *продукування, творення можливостей до зміни*. Завдяки інноваціям суспільний прогрес стає динамічним, творчим, цікавим і потрібним за всіма параметрами для людини.

Використана література:

1. Глобальна економіка: становлення, трансформації, виклики: підручник / за заг. редакцією В. Кулішова. Прага: OKTAN PRINT, 2023. 500 с.
2. Загальні збори НАПН України «Науково-методичне забезпечення цифровізації освіти України: стан, проблеми, перспективи», 24 травня 2022 р.
3. Нісімчук Андрій, Падалка Олег. Технологія інноваційної освіти: монографія. Луцьк: ПВД «Твердиня», 2013. 456 с.

4. Падалка О. С., Польська І. І. Економічна освіта у контексті інноваційної моделі розвитку вітчизняної освіти : збірник IV Міжнародної науково-практичної конференції, 30 листопада 2022 р. Київ : видавництво НПУ імені М. П. Драгоманова, 2022. С. 141-146.
5. Падалка О. С., Польська І. І. Трансформаційні зміни у світовій системі вищої освіти : феномен підприємницького університету. *Нова парадигма економічної освіти у контексті інноваційної моделі розвитку вітчизняної освіти* : збірник III Міжнародної науково-практичної конференції, 30 листопада 2021 р. Київ : видавництво НПУ імені М. П. Драгоманова, 2021. С. 115-130.

Reference :

1. Globalna ekonomika : stanovlennya, transformaciyi, vikliki [Global economy : formation, transformations, challenges]. (2023) : pidruchnik / za zag. redakciyeyu V. Kulishova. Praga : OKTAN PRINT. 500 s. [in Ukrainian].
2. Zagalni zbori NAPN Ukrayini «Naukovo-metodichne zabezpechennya cifrovizaciyi osviti Ukrayini : stan, problemi, perspektivi» [General meetings of the National Academy of Sciences of Ukraine «Scientific and methodical support for digitalization of education in Ukraine : state, problems, prospects»], 24 travnya 2022 r. [in Ukrainian].
3. Nisimchuk Andrij, Padalka Oleg (2013). Tehnologiya innovacijnoyi osviti [Technology of innovative education] : monografiya. Luck : PVD «Tverdinya». 456 s. [in Ukrainian].
4. Padalka O. S., Polska I. I. (2022). Ekonomichna osvita u konteksti innovacijnoyi modeli rozvitku vitchiznyanoyi osviti [Economic education in the context of the innovative model of the development of domestic education] : zbirnik IV Mizhnarodnoyi naukovo-praktichnoyi konferenciyi, 30 listopada 2022 r. Kiyiv : vidavnictvo NPU imeni M. P. Dragomanova. S. 141-146 [in Ukrainian].
5. Padalka O. S., Polska I. I. (2021). Transformacijni zmini u svitovij sistemi vishoyi osviti : fenomen pidpriyemnickogo universitetu. [Transformational changes in the world system of higher education : the phenomenon of the entrepreneurial university]. *Nova paradigma ekonomichnoyi osviti u konteksti innovacijnoyi modeli rozvitku vitchiznyanoyi osviti* : zbirnik III Mizhnarodnoyi naukovo-praktichnoyi konferenciyi, 30 listopada 2021 r. Kiyiv : vidavnictvo NPU imeni M. P. Dragomanova. S. 115-130 [in Ukrainian].

O. PADALKA, I. POLSKA. Innovative model of economic education development: history and modernity.

The article examines the specifics of the development of economic education, which is now of crucial importance for the formation of the intellectual potential necessary for the improvement of all spheres of life.

It is noted that institutions of higher education play an important role in the implementation of the strategy of economic growth, which, in turn, depends on the acquired knowledge of specialists who take an active part in the formation of a democratic society. It is indicated that institutions of higher education should contribute to the strengthening of the state, stimulating the development of active social activities, as well as the introduction of relevant innovations. Innovative education involves the development of a person's ability to analyze the most important issues and problems, considering the available facts in a certain context.

Nowadays, innovations are turning into a new brand of modernity as a result of certain socio-economic and cultural transformations. They have not existed since the beginning of centuries and were not always inherent in the human way of existence.

The scientific views of scientists on the development of economic education from the point of view of the historical context and modernity are analyzed. The classical economic school under the influence of H. Hegel's dialectic interprets innovation as a phenomenon that develops unevenly during social crises.

It was investigated that in the first half of the 19th century, innovation encompasses the humanities and creativity. In economic science, innovations begin to appear during the period of detailed analysis not only of the spiritual and cultural sphere, but also of production, internal regularities of the economic system, and the search for objective laws of its functioning and development. Today, innovations play the role of the driving force of economic progress and the development of all spheres of life in general.

The author considered the concept of innovation as the process of bringing a scientific idea or technical invention to the stage of practical use, which is financially beneficial. At the same time, technical-economic and other changes in the social environment are also considered innovations that lead to the development of society.

Keywords: *innovations, economic education, economic development.*

DOI: <https://doi.org/10.31392/NZ-udu-156.2023.11>

УДК 378.22.091.3:780.614.331-051

Пилип О. І.

ЗМІСТОВНО-СТРУКТУРНА ХАРАКТЕРИСТИКА ІНСТРУМЕНТАЛЬНОЇ ПІДГОТОВКИ БАКАЛАВРІВ-СКРИПАЛІВ У ВИЩИХ ЗАКЛАДАХ ОСВІТИ

У статті розглянуто проблему переосмислення в теоретичному та практичному вимірах змістового наповнення та структури інструментальної підготовки бакалаврів-скрипалів, узагальнюються методичні підходи до визначення компонентів досліджуваного феномену, що дає змогу забезпечити підвищення професійного рівня інструментальної підготовки студентів у відповідності до сучасних вимог. У публікації викладено авторську позицію щодо теоретичних засад інструментальної підготовки бакалаврів-скрипалів та практичної детермінованості її змісту з огляду на особливості професійної підготовки майбутнього музиканта-педагога.

Проаналізовано наукові погляди вітчизняних і зарубіжних учених на особливості інструментальної підготовки майбутніх скрипалів у вищих закладах освіти. Спираючись на здійснений аналіз наукових праць з досліджуваної проблеми, доведено, що інструментальна підготовка музиканта складається з таких структурних компонентів, як: мотиваційно-вольовий; інформаційно-технологічний; комунікативно-регулюючий; творчо-реалізуючий.

Подано наукове тлумачення поняття «мотивація», що визначають як спонукання, які викликають активність організму і визначають її спрямованість. Мотивація інструментально-виконавської діяльності вміщує багато складових (емоції, потреби, спонуки, мотиви, інтереси, цінності, суспільні ідеали, художні смаки, оволодіння музичним інструментом), які мають властивість часто змінюватися і вступати в нову взаємодію одна з одною.

Вказано, що інструментальна підготовка сучасних бакалаврів музичного мистецтва – це процес і результат оволодіння системою музично-теоретичних знань, практично-виконавських умінь, що виражається у здатності до художньо-обґрунтованої інтерпретації змісту музичного твору та уможливорює особистісне і професійне зростання фахівця.

Ключові слова: *професійна музична освіта, бакалаври-скрипалі, інструментальна підготовка, структурні компоненти, змістова характеристика.*

Мета статті – на основі аналізу наукової літератури та вивчення практичного досвіду педагогів-музикантів дослідити сутність поняття «інструментальна підготовка бакалаврів-скрипалів», визначити її структурні компоненти та розкрити особливості їх змістового наповнення.

Навчальний процес у мистецьких закладах вищої освіти України спрямований на підготовку високопрофесійних фахівців, здатних вільно